

Sygn. akt II C 128/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach II Wydział Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący SSO Katarzyna Banko

Protokolant Bogumiła Brzezinka

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2016 roku w R.

sprawy z powództwa P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko K. Z.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. na rzecz pozwanego K. Z. kwotę 7.200 (siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Katarzyna Banko

Sygn. akt II C 128/16

UZASADNIENIE

Powód P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. Z. kwoty 88.619,66 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu powyższego żądania podano, że pozwany K. Z. w dniu 29 stycznia 2009r. zawarł z (...) Bankiem S.A. umowę bankową o numerze (...) na podstawie której otrzymał kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy. W dniu 01 kwietnia 2014r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. (poprzednio (...) Bankiem S.A.) a powodem została zawarta umowa przelewu wierzytelności. Kwota dochodzona pozwem obejmuje: należność główną w wysokości 44.813,90zł, skapitalizowane odsetki w wysokości 43.805,76 zł. W piśmie procesowym z dnia 14 marca 2016r. strona powodowa podała, że zadłużenie strony pozwanej stanowiące wartość przedmiotu sporu, na dzień złożenia pozwu wynosiło 7.578,77 zł w skład, której wchodzi:

- 4.548,55 zł – należność główna,
- 3.030,22 zł odsetki, w tym 251,09 zł odsetki umowne naliczone od kwoty 14.711,38 zł przez wierzyciela pierwotnego od dnia 30 kwietnia 2008r. do dnia 12 kwietnia 2012r. w wysokości 9,5 % w stosunku rocznym zgodnie z załączonym (...); 1.908,76 zł – dalsze należne odsetki naliczone od kwoty 4.548,55 zł przez wierzyciela pierwotnego od dnia 13 kwietnia 2012r. do dnia cesji wierzytelności, tj. 27 września 2013r. w wysokości czterokrotności stopy kredytu

lombardowego zgodnie z załączonym (...); 870,37 zł odsetki ustawowe naliczone od kwoty 4.548,55 zł przez stronę powodową od dnia cesji wierzytelności, tj. od dnia 27 września 2013r. do 12 maja 2015r.

Pozwany K. Z. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia oraz podając, że z wyliczeń strony powodowej nie wynika w jaki sposób zostały wyliczone odsetki, zatem roszczenie nie jest udowodnione, a ponadto zachodzi sprzeczność pomiędzy uzasadnieniem żądania pozwu a treścią pisma procesowego z dnia 14 marca 2016r. Pełnomocnik pozwanego wniósł także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 stycznia 2009r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. w K. a K. Z. i A. Z. jako kredytobiorcami została zawarta umowa o kredyt nr (...) na podstawie, której kredytobiorcom został udzielony kredyt w kwocie 41.044,78 zł. Zgodnie z § 11 umowy bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu m. in. w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytu kredytobiorca był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu. (dowód: wniosek o udzielenie kredytu k. 25, umowa kredytowa k. 25 - 29)

Pismem z dnia 23 grudnia 2009r. (...) Bank S.A. w K. wypowiedział pozwanemu umowę kredytową nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę kredytową. W następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia, całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami stała się wymagalna i miała podlegać spłacie. (dowód: pismo (...) Banku S.A. w K. z dnia 23 grudnia 2009r. k. 54)

W dniu 17 maja 2010r. (...) Bank S.A. w W. jako następca prawny (...) Banku S.A. w K. wystawił przeciwko K. Z. i A. Z. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) obejmujący zadłużenie z tytułu zawarcia umowy o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 29 stycznia 2009r. w kwocie: należność główna - 44.813,90 zł, odsetki umowne za okres od 29 stycznia 2009r. do 02 lutego 2010r. - 4.111,64 zł, odsetki za opóźnienie za okres od 20 sierpnia 2009r. do 17 maja 2010r. - 2.748,87, opłaty i inne prowizje 516,59 zł wraz z dalszymi odsetkami od dnia 18 maja 2010r. naliczanymi według stopy procentowej obowiązującej w (...) Banku S.A. od kwoty kapitału oraz ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2010r. od kwoty odsetek umownych. Klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nadał Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 22 lipca 2010r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Co 3875/10. (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) wraz z odpisem postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 22 lipca 2010r. sygn. akt I Co 3875/10 w aktach Km 1063/11)

Na podstawie wyżej opisanego tytułu wykonawczego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w R. M. R. pod sygnaturą akt II Km 1063/11 prowadził z wniosku (...) Banku S.A. w W. postępowanie egzekucyjne przeciwko K. Z. i A. Z.. Pismem z dnia 10 października 2013r. Komornik zawiadomił wierzyciela o bezskuteczności egzekucji. Wierzyciel wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 824 k.p.c. Postanowieniem z dnia 12 listopada 2013r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c., gdyż egzekucja okazała się całkowicie bezskuteczna. W toku powyższego postępowania egzekucyjnego od dłużników wyegzekwowano jedynie odsetki w kwocie 8.297,68 zł. (dowód: dokumenty zawarte w aktach sprawy egzekucyjnej o sygnaturze Km 1063/11)

W dniu 31 marca 2014r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. w W. a Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności. W uzasadnieniu żądania pozwu strona powodowa podała, że umowa przelewu (cesji) wierzytelności została ograniczona o postanowienia stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Potwierdzeniem, iż wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem umowy przelewu wierzytelności jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. (dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 6 -9, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy k. 10)

Pismem z dnia 28 stycznia 2016r. powód za pośrednictwem swego pełnomocnika wezwał pozwanego o zapłatę kwoty 88.576,69 zł. (dowód: pismo z dnia 28 stycznia 2016r. k. 11)

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, w szczególności dokumenty urzędowe, które w ocenie Sądu były w pełni wiarygodne.

W wyroku z dnia 11 lipca 2011r., w sprawie sygn. akt P 1/10 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK - A 2011/6/53, Dz. U. z 2011/152/900). Podkreślenia zatem wymaga, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 157). Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Wskazane okoliczności, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinien wykazać, zgodnie z art. 6 k.c. odpowiednimi dowodami fundusz (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, Lex 1375500). Pełnomocnik pozwanego wnosząc o oddalenie powództwa podniósł m.in., że strona powodowa nie podała w jaki sposób zostały wyliczone odsetki, zaś pomiędzy uzasadnieniem żądania pozwu a treścią pisma powoda z dnia 14 marca 2016r. zachodzi sprzeczność. Biorąc pod uwagę treść ostatnio wymienionego pisma podzielić należy zarzut strony pozwanej. Skoro jednak w oparciu o pozostałe zgromadzone dowody z dokumentów uwzględniony został zarzut pozwanego co do przedawnienia roszczenia to Sąd nie badał wysokości dochodzonej wierzytelności, zwłaszcza w zakresie odsetek.

Sąd zważył, co następuje:

W ustalonym stanie faktycznym powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie było, że w dniu 29 stycznia 2009r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. w K. a K. Z. i A. Z. jako kredytobiorcami została zawarta umowa o kredyt nr (...) na podstawie, której kredytobiorcom został udzielony kredyt w kwocie 41.044,78 zł. Zgodnie z § 11 umowy bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu m. in. w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytu kredytobiorca był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu. Pismem z dnia 23 grudnia 2009r. (...) Bank S.A. w K. wypowiedział pozwanemu umowę kredytową nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma wypowiedzającego umowę kredytową.

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa w pierwszej kolejności podniósł zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Roszczenia banku o spłatę kredytu przedawniają się z upływem trzech lat. Jeżeli bowiem przepis szczególny nie stanowi inaczej, to termin przedawnienia roszczeń związanych z działalnością gospodarczą - a takich dotyczy roszczenie banku z tytułu kredytu - wynosi 3 lata (art. 118 k.c.).

Bieg terminu przedawnienia liczy się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Datą początkową dla określenia przedawnienia poszczególnych rat są terminy ich spłaty określone w umowie kredytowej. Jeżeli jednak doszło do wypowiedzenia kredytu to raty dotychczas niewymagalne stały się wymagalne wraz z terminem wypowiedzenia. Od tego dnia trzeba do nich liczyć trzyletni termin przedawnienia.

Skoro bank wypowiedział pozwanemu umowę kredytową pismem z dnia 23 grudnia 2009r. to roszczenie banku uległoby przedawnieniu w styczniu lub lutym 2009r.(w zależności od momentu doręczenia pozwanemu pisma wypowiadającego umowę i upływu okresu wypowiedzenia), jednakże artykuł 123 § 1 pkt 1 k.c. stanowi, że bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powołany przepis nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia, nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi o czynność przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerywania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności; niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdalna do przerywania przedawnienia, została dokonana.

Skuteczne wniesienie pozwu jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia i dlatego, zgodnie z powołanym przepisem, przerywa bieg przedawnienia. Przerwanie przedawnienia następuje jednak, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione. Tak więc z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela; dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności.

Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58, i wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2014 r., II CK 276/04, niepubl., z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, niepubl., z dnia 04 października 2012 r., I CSK 90/12, niepubl., z dnia 23 listopada 2011r., IV CSK 156/11, OSNC-ZD 2013, nr A, poz. 7, oraz z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP 2014, nr 6, poz. 60). Jednakże roszczenie stwierdzone bankowym tytułem egzekucyjnym (zaopatrzonym w klauzulę wykonalności na rzecz banku) nie jest prawomocnym orzeczeniem sądu, gdyż nie jest on wydany przez niezależny organ rozpatrujący sprawę merytorycznie (w istocie pochodzi od strony postępowania). Postępowanie klauzulowe nie zmierza do rozpoznania merytorycznego, co wyklucza uznanie res iudicata. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - V Wydział Cywilny z dnia 24 listopada 2011r. sygn. akt V ACa 572/11) Tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z klauzulą wykonalności nie stanowi aktu powodującego przedłużenie terminu przedawnienia do 10 lat. Roszczenie zatem banku z tytułu kredytu względem kredytobiorcy ulega w takiej sytuacji przedawnieniu z chwilą upływu 3-letniego terminu przedawnienia. Do tej wierzytelności zastosowanie znajduje bowiem art. 118 k.c. w części regulującej przedawnienie roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W rozpoznawanej sprawie (...) Bank S.A. w W. w dniu 17 maja 2010r. wystawił przeciwko K. Z. i A. Z. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) obejmujący zadłużenie z tytułu zawarcia umowy o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 29 stycznia 2009r. w kwocie: należność główna - 44.813,90 zł, odsetki umowne za okres od 29 stycznia 2009r. do 02 lutego 2010r. - 4.111,64 zł, odsetki za opóźnienie za okres od 20 sierpnia 2009r. do 17 maja 2010r. - 2.748,87, opłaty i inne prowizje 516,59 zł wraz z dalszymi odsetkami od dnia 18 maja 2010r. naliczanymi według stopy procentowej obowiązującej w (...) Banku S.A. od kwoty kapitału oraz ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2010r. od kwoty odsetek umownych. Klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nadał Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 22 lipca 2010r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Co 3875/10. Doszło więc do przerywania biegu przedawnienia roszczenia względem (...) Banku S.A. w W.. Z przepisu art. 124 § 1 k.c. wynika

natomiast, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (§ 2). Przerwany wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo z chwilą wydania w tym postępowaniu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i upłynął z dniem 22 lipca 2013r.

Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Tutejszy Sąd podziela stanowisko wyrażone, przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. (II CSK 196/14, LEX 1622906, Biul.SN 2015/2/11), zgodnie z którym do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Sąd Najwyższy wskazał, że z istoty instytucji przedawnienia wynika, że przerwanie biegu przedawnienia następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela: dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności. Wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności jest czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia (por.m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. III CZP 101/03 OSNC 2005/4/58, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r. II CK 276/04, niepubl.). Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywoła zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym jednak o tyle o ile będzie pochodził od wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł egzekucyjny i na rzecz którego temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Można także zasadnie twierdzić, że po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.) jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego). Zdaniem Sądu Najwyższego brak podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel. Taka sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, gdyż podstawą postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku (...) Banku S.A. w W. był bankowy tytuł egzekucyjny, któremu klauzulę wykonalności nadał Sąd Rejonowy w R.. Powód jako nabywca wierzytelności przez umowę przelewu uzyskał jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności niebędącemu bankiem nie jest dopuszczalne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98). Tak więc, z racji następstwa prawnego, o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. Należy zatem stwierdzić, że skutki, jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. Reasumując, fakt, iż w rozpoznawanej sprawie poprzedni wierzyciel prowadził postępowanie egzekucyjne nie ma wpływu na bieg terminu przedawnienia wobec cesjonariusza.

W konsekwencji należało stwierdzić, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Przerwany wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo z chwilą wydania w tym postępowaniu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności (22.07.2010r.) i zakończył się przed wniesieniem pozwu, tj. w dniu 22.07.2013r. Powód, zawierając w dniu 31 marca 2014r. umowę przelewu, nabył wierzytelność przedawnioną.

Mając powyższe okoliczności i rozważania na względzie orzeczono jak w sentencji. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wysokość poniesionych przez pozwanego kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) i zasądzono ją wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

R., dnia 27 czerwca 2016r. SSO Katarzyna Banko